

Sygn. akt III AUa 1030/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. na rozprawie

sprawy E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podjęcie wypłaty emerytury, odsetki

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 września 2013 r. sygn. akt VI U 632/13

p o s t a n a w i a :

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 1030/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił E. S. prawa do uchylenia decyzji z dnia 3 października 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na okres od 1 października 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że brak jest podstaw do podjęcia wypłaty świadczenia od 1 października 2011 r., podnosząc, że przepis art. 103a utracił moc prawną od dnia 22 listopada 2012 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., w którym uznano że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, dalej jako: ustawa emerytalna) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które

nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez uchylenie decyzji ZUS z 3 października 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na okres od 1 października 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. i powołując się na wydanie przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 13 listopada 2012r. wyroku. Skarżąca wywodziła, że decyzja ZUS z 3 października 2011 r. została oparta na normie prawnej uznanej za niezgodną z Konstytucją, toteż zachodzi podstawa do jej uchylenia. Wskazując na powyższe, wniosła o wypłatę świadczeń emerytalnych za okres od 1 października 2011r. do 31 stycznia 2012 r. wraz z odsetkami za opóźnienie w wypłacie zawieszonych świadczeń emerytalnych od 1 października 2011 r. do 31 stycznia 2012 r.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonej w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 9 września 2013 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że podjął wypłatę emerytury E. S. za okres od 1 października 2011r. do 31 stycznia 2012r. i przyznał ubezpieczonej prawo do ustawowych odsetek od całej kwoty należnego w związku z tym wyrównania za okres od 18 lutego 2013r. do dnia wypłaty wyrównania, oddalił odwołanie w pozostałym zakresie oraz stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie – w zakresie wynikającym z punktu I niniejszego wyroku.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczona pozostawała nieprzerwanie w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w (...) Urzędzie (...) w S. w okresie od 1 listopada 1985 r. do 20 lutego 2012 r.

W dniu 24 marca 2009 r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury, wskazując że pozostaje w zatrudnieniu.

Decyzją z 27 marca 2009 roku organ rentowy przyznał jej prawo do tego świadczenia od 1 marca 2009 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku.

Decyzją z 3 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z urzędu wstrzymał ubezpieczonej dalszą wypłatę emerytury, poczynając od 1 października 2011 r., z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczoną. Organ rentowy wskazał, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury ubezpieczona winna przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 21 lutego 2012 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń, wskazując że jej stosunek pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury uległ rozwiązaniu z dniem 20 lutego 2012 r.

Decyzją z 28 marca 2012 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość oraz wznowił wypłatę należnej ubezpieczonej emerytury, poczynając od 1 lutego 2012 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku.

W dniu 17 grudnia 2012r. ubezpieczona wniosła o wypłatę świadczeń zawieszonych w okresie od 1.10.2011r. do 31.01.2012r. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r.

Sąd Okręgowi uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Ubezpieczona nabyła prawo do emerytury od 1 marca 2009r., czyli znajduje się w kręgu osób, których dotyczył wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wywiódł apelację, w której zaskarżył wyrok w części tj. w pkt I i III i zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 28 w zw. z art. 103a ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw oraz art.118 ust. 1a ustawy z 17.12.1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r nr 153 poz.1227 ze zm.) a także art. 85 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2009 r nr 205 poz.1585 ze zm.) poprzez przyjęcie, że wobec niekonstytucyjności przepisu art.28 powołanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych zachodzą podstawy do wypłaty emerytury ubezpieczonej od dnia jej zawieszenia tj. od 1.10.2011 r wraz z odsetkami od 18.02.2013 r oraz, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie.

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania

W dniu 6 maja 2014 r. do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wpłynęło pismo procesowe organu rentowego z dnia 30 kwietnia 2014 r. zawierające wniosek o cofnięcie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że ubezpieczona złożyła wniosek o wypłatę świadczeń za sporny okres na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dopuszczalność cofnięcia apelacji określa ponadto treść art. 469 k.p.c. wraz z odpowiednio stosowanym art. 203 § 4 k.p.c. (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., sygn. I UK 385/10, LEX nr 811836 oraz z dnia 4 lutego 2011r., sygn. I UK 366/10, LEX nr 794784).

Stosownie do brzmienia art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Z art. 469 k.p.c. wynika natomiast, że sąd uznaje za niedopuszczalne cofnięcie środka odwoławczego także wtedy, gdy czynność taka naruszałaby słuszny interes ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie brak jest okoliczności, które sprzeciwiałyby się cofnięciu apelacji przez organ rentowy. Cofnięciu apelacji przez organ rentowy spowoduje uprawomocnienie się wyroku korzystnego dla ubezpieczonej i stanowić będzie podstawę do wypłaty spornych świadczeń.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wobec skutecznego cofnięcia apelacji, umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk